

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 19 (sekcja 2.6 zasad ramowych), naruszenie zasad wynikających z Traktatu i dotyczących udzielania zamówień publicznych (zakaz dyskryminacji, nakaz równego traktowania i nakaz transparentności) oraz błędna wykładnia art. 7 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE (Dyrektywy pocztowej).

Stosowane przez państwa członkowskie sposoby finansowania świadczenia usług powszechnych muszą być zgodne zarówno z wynikającymi z przepisów TFUE o swobodach rynku wewnętrznego zasadami niedyskryminacji, przejrzystości i równego traktowania (implikującymi konkurencyjny wybór podmiotu mającego świadczyć powszechną usługę pocztową), jak też z art. 106 ust. 2 TFUE, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Zarzut drugi: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 14 (sekcja 2.2) i pkt 60 (sekcja 2.10) zasad ramowych. Nawet jeżeli obowiązek świadczenia usług publicznych powierzony Poczcie Polskiej odpowiada wymogom określonym w Dyrektywie pocztowej, to nie jest wyłączony wymóg przeprowadzenia konsultacji społecznych lub wykorzystania innych stosowanych instrumentów pozwalających uwzględnić interesy użytkowników i usługodawców, by wykazać należyte rozważenie potrzeb w zakresie usług powszechnych.

Zarzut trzeci: naruszenie art. 106 ust. 2 Traktatu — błędne uznanie spełnienia wymogów z pkt 52 (sekcja 2.9) zasad ramowych oraz naruszenie art. 7 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy 97/67/WE. Sąd błędnie przyjął, że fundusz kompensacyjny spełnia wymóg niedyskryminacji w odniesieniu do maksymalnego poziomu jednolitego wskaźnika procentowego wynoszącego 2 % przychodów operatora świadczącego usługi powszechne lub usługi wymienne zobowiązanego do wniesienia wkładu w ten sposób, że wskaźnik ten stosuje się w sposób jednolity do wszystkich uczestników rynku, co ma charakter dyskryminacyjny, gdyż sytuacja operatorów świadczących usługi powszechne i sytuacja operatorów świadczących usługi wymienne nie jest taka sama. Ponadto, Sąd nieprawidłowo uznał, że fundusz kompensacyjny spełnia również wymóg proporcjonalności.

Podczas konsultacji założeń do zmiany ustawy warunki funduszu kompensacyjnego były istotnie odmienne od warunków finalnie określonych w ustawie — Prawo pocztowe co oznacza, że nie można uznać, by założenia funduszu zostały poddane konsultacjom.

Warunki finansowania usługi powszechnej pomijają wymóg badania, czy poniesiony koszt netto stanowi niesprawiedliwe obciążenie operatora wyznaczonego do świadczenia usługi powszechnej. Automatycznie powiązanie finansowania usługi z wystąpieniem straty księgowej na usługach powszechnych nie może być rozumiane jako spełnienie wymogów z dyrektywy pocztowej.

Zarzut czwarty: naruszenie art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej — poprzez akceptację finansowania kosztu usługi powszechnej poprzez liczne prawa wyłączne i specjalne przyznane Poczcie Polskiej. Zgodnie z art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej, państwa członkowskie nie udzielają ani nie utrzymują w mocy wyłącznych lub szczególnych praw w zakresie ustanawiania i świadczenia usług pocztowych. Tymczasem prawa specjalne i wyłączne przyznane Poczcie Polskiej, wbrew stanowisku Sądu, w sposób oczywisty nie mieszczą się w katalogu wyjątków przewidzianych w Dyrektywie Pocztowej.

Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Poste Italiane SpA/Riscossione Sicilia SpA agente riscossione per la provincia di Palermo e delle altre provincie siciliane

(Sprawa C-434/19)

(2019/C 328/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną i druga strona postępowania kasacyjnego: Poste Italiane SpA

Druga strona postępowania i wnosząca skargę kasacyjną wzajemną: Riscossione Sicilia SpA agente riscossione per la provincia di Palermo e delle altre provincie siciliane

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczny z art. 14 TFUE (poprzednio art. 7D Traktatu EWG, następnie art. 16 TWE) i art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) oraz z zaklasyfikowaniem do systemu usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym (zwanej dalej „UOIG”) przepis zawarty w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, zgodnie z którym zostało ustanowione i utrzymane — również po sprywatyzowaniu usług „banku pocztowego” świadczonych przez Poste Italiane s.p.a. — zastrzeżenie działalności (w ramach monopolu prawnego) na rzecz Poste Italiane s.p.a., której przedmiotem jest świadczenie usługi prowadzenia pocztowego rachunku bieżącego przeznaczanego na przyjmowanie wpłat z tytułu podatku lokalnego ICI, biorąc pod uwagę zmiany krajowych przepisów dotyczących poboru podatków, które co najmniej od 1997 r. umożliwiają podatnikom, a także lokalnym organom podatkowym swobodne korzystanie z metod płatności i poboru podatków (również podatków lokalnych) za pośrednictwem systemu bankowego?
- 2) Gdyby — w odpowiedzi na pierwsze pytanie — ustanowienie monopolu prawnego zostało uznane za posiadające cechy UOIG, czy jest sprzeczny z art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) i z art. 107 ust. 1 TFUE (poprzednio art. 92 Traktatu EWG, następnie art. 87 TWE), zgodnie z wykładnią tych przepisów dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości w odniesieniu do wymagań umożliwiających odróżnienie środka zgodnego z prawem — stanowiącego rekompensatę z tytułu zobowiązań do świadczenia usług publicznych — od niezgodnej z prawem pomocy państwa (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH), przepis taki, jaki wynika z brzmienia art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996 i art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001, który przyznaje Poste Italiane s.p.a. uprawnienie do jednostronnego określania wysokości „prowizji” należnej od podmiotu upoważnionego do poboru podatku ICI, mającej zastosowanie do każdej dokonanej operacji związanej z prowadzeniem pocztowego rachunku bieżącego należącego do podmiotu uprawnionego do poboru podatku, biorąc pod uwagę, że uchwałą zarządu nr 57/1996 Poste Italiane s.p.a. określiła wysokość wspomnianej prowizji na 100 lirów (LIT) w okresie od 1 kwietnia 1997 r. do 31 maja 2001 r. oraz 0,23 EUR po dniu 1 czerwca 2001 r.?
- 3) Czy są sprzeczne z art. 102 akapit pierwszy TFUE (poprzednio art. 86 Traktatu EWG, następnie art. 82 ust. 1 TWE), zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości (zob. wyroki Trybunału: z dnia 13 grudnia 1991 r. w sprawie C-18/88, GB Inno BM.; z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie C-203/96, Chemische Afvalstoffen Dusseldorp BV; z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-340/99, TNT TRACO s.p.a.), przepisy przewidziane w art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001 i art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, w świetle których podmiot upoważniony do poboru podatku jest zobowiązany do zapłaty „prowizji”, której wysokość jest jednostronnie ustalana lub zmieniana przez Poste Italiane s.p.a., i nie może odstąpić od umowy pocztowego rachunku bieżącego bez naruszenia obowiązku określonego w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, a tym samym bez niewypełnienia obowiązku pobrania podatku ICI przyjętego wobec lokalnego organu podatkowego?

Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Agenzia delle entrate — Riscossione/Poste Italiane SpA

(Sprawa C-435/19)

(2019/C 328/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione